

τὸ κρατὶ διηνεκῶς εἰς τοὺς ὀδόντας μου.

Α.—Κακὴ καταδίκη! κινδυνεύεις ὅλον ἔτος νὰ συσφίγγῃς τοὺς ὀδόντας. Καὶ τί ἄρα γε νὰ περιέχῃ;

Ε.—Ὁνόματ' ἀποργῶν, ὡς μὲ εἶπε.

Α.—Τὼν ἀποργῶν, σὲ εἶπεν, ἢ ἀπλῶς ἀποργῶν; ἐπειδὴ διαφέρει.

Ε.—Τοῦτο δὲν ἐνθυμούμαι.

Α.—Κράτει το λοιπὸν ἡγερά! εἰς δὲ τὸν ὅστις λέγῃ «Καὶ πῶς δὲν μοῦσκασες!» (διότι καθαμαξέυεται τὸ ῥῆμα τοῦτο σήμερον ἐν τῇ πόλει τοῦ Θησέως) ἀποκρίνου «διὰ νὰ μὲ βλέπῃς καὶ νὰ σκᾶς!», ἀλλὰ πρόσθε νὰ τὸ λέγῃς μὲ συσφιγμένους τοὺς ὀδόντας. μήποτε σοῦ πέσῃ ἀπὸ τοῦ στόματος.—Ταῦτα, καὶ καλὴν ἐντάμωσιν.

Ἡ ὥρα σημερινὰ δωδεκάτη εἰς τὰ ὠρολόγια τῆς Μητροπόλεως καὶ τοῦ Πανεπιστημίου· ἢ τε θρησκεία καὶ ἢ ἐπιστήμη μὲ στέλλουν τὴν στιγμήν ταύτην εἰς κόρακας. Ἀφίπταμαι λοιπὸν, σὺ δὲ εὐδαιμόνει!

Ε.—Μίαν στιγμήν κἄτι ἤθελα ἀκόμη νὰ σ' ἐρωτήσω.

Α.—Λέγε· ἤδη περυγιζῶ ὑπεράνωθεν τῶν στύλων τοῦ ναοῦ Διὸς Ὀλυμπίου.

Ε.—Τὸ κατὰ συνθήκην ἀνθρώπων ὄνομά μου πῶς εἶπες;

Α.—1885.

Ε.—Ποῦ εἶσαι;

Α.—Ἐνευδιῶ ἄνωθεν τῆς κορυφῆς τοῦ Ὑμηττοῦ.

Ε.—Καὶ ἄρα τὸ σὺν ἀπὸ τοῦδε ὄνομα;

Α.—(Ἐξ ἀπείρου ἀποστάσεως). ΕΚΑΤΟΣΤΟΝ ΣΤΙΓΜΗΣ, ΑΠΕΙΡΟΣΙΟΥ ΤΟΥ ΧΡΟΝΟΥ.

[Ἀκούονται τύπανα καὶ συραῦλα καὶ προσάδουσαι παιδικαὶ φωναί· «Ἀρχιμηνιά! κ' ἀρχιχρονια!» Ἡ πόλις ἀγάλλεται σύμπασα, διότι ἐξεμετρήθη ἐν ἔτος ζωῆς τῶν κατοίκων. Τῇ δε κἀκεῖσε ἀνταλλάσσονται καθ' ὅδον εὐχαὶ συναπαντωμένους. «Καὶ ἀπὸ χρόνου! καὶ ἀπὸ χρόνου!».

Ε.—Ναί, ναί· καὶ οὕτως ἄγεσθε γηθούσῳς ὑπὸ τοῦ Χρόνου εἰς τὸ ἄφικτον τέρμα. Ἀλλὰ φεῖδεσθε, φεῖδεσθε αὐτοῦ, φεῖδεσθέ μου, καὶ ἔρρωσθε!

ΤΟ ΔΩΡΟΝ ΤΗΣ ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΣ

ἀφιερῶται τῇ μοναδικῇ μου ἀνεψίᾳ·

Πρὸ μικροῦ ἐπανῆλθεν ἐκ τῆς ἐορτῆς, ἣν τελοῦσιν οἱ ἄστοι τῶν Ἀθηναίων ἀπαιχετιζόντες τὸ λῆγον καὶ ὑποδεχόμενοι τὸ νέον ἔτος. Ἀντήχουν ἔτι εἰς τὰ ὠτά του οἱ δοῦποι τῶν τυμπάνων καὶ οἱ ὀρεῖς συριγμοί, τὰ πολυώνυμα κρόταλα καὶ ὅλη ἐκείνη ἡ παράφρων συναυλία τῶν ἀλλαλαγμῶν, τῶν γελῶτων, τῶν ἀσμάτων. Ἐνομιζεν, ὅτι εὕρισκετο ἔτι ἐν μέσῳ τοῦ πλήθους τῶν διωκτῶν τοῦ 1880. Καὶ μεθ' ὅλην ἐκείνην τὴν μέθην, μεθ' ὅλην τὴν παράδοξον ἐορτὴν τῆς χαρᾶς ἢ μορφῇ τοῦ ἥτο κατηφῆς καὶ μελαγχολικῆς.

Ἦνοιξε τὸ παράθυρόν του, ἵνα ἀναπνεύσῃ ἄερα καθαρώτερον.

—Εἶδες ἐκεῖ; ἐμονολόγει, κοσμήματα, χρυσόν, δῶρα, βιβλία; Ἦθελα καὶ ἐγὼ ν' ἀγοράσω κἄτι, ἀλλὰ μὲ τί; μὲ τὴν πίστωσιν τοῦ ξενοδόχου μου ἢ μὲ τὰς δεκαπέντε δραχμάς, τὰς ὁποίας ὀφείλω δι' ἐνοίκιον εἰς τὸν κ. Κανδύλιν. Καὶ ἐκεῖνος

ὁ ἀτυχής! Ἐγὼ μὲ τὴν μίαν μου σωζομένην ἀκόμη δραχμὴν, εἶμαι εὐτυχής ἀνθρώπος ἐνώπιόν του. Ὁ κ. Παῦλος εἶνε εἰς τὴν φυλακὴν δι' ἐν συνάλλαγμα χιλίων δραχμῶν, ὡς ἔμαθον σήμερον. Ὡραίαν πρωτοχρονιὰν θὰ κᾶμῃ καὶ αὐτός καὶ ἡ οἰκογενεὶά του. Εἶδες κλεισίμο ἢ πόρτα καὶ τὰ παράθυρά των; ὡς νὰ εἶνε θλιμμένοι. Τὸ χρέος, λέγει, τὸ ἔκαμε διὰ τὰς ἀνάγκας των. Τί καλὸς ἀδελφός, ἀλλὰ καὶ πόσον πάσχει; Ποῦ νὰ προσφάσῃ μὲ τὸν μισθόν του ὀλομόναχος; Τρεῖς ἡμέρας τώρα δὲν εἶδα ν' ἀγοράσουν ἄλλο παρὰ ψωμί. Καὶ πάλιν καλὰ, ἂν τὸ στερηθοῦν κ' ἐκεῖνο; Τὸ σπητάκι των εἶναι ὑποθηκευμένον. Προηγούμενως ἐκᾶθηντο καὶ εἰς τὰ τρία δωμάτια, ἀλλὰ διὰ νὰ ἐνοικιάσουν τὸ ἰδικόν μου περιωρίσθησαν ἐπὶ τὰς ἀνθρώποι εἰς δύο μόνον. Εἶνε τόσα πολλὰ τὰ ἔξοδα! Καὶ ἐγὼ νὰ στενοχωροῦμαι ὅτι δὲν ἔχω χρήματα διὰ νὰ πεταξῶ. Τόσα ποῦ ἐξοδεύθησαν σήμερα εἰς τὸν ἄερα ἐκεῖ κάτω, πόσας πληγὰς ἔμπορῶσαν νὰ θεραπεύσουν...

Καὶ ἐσκέπτετο οὕτως ἐπὶ μακρόν, ἰστάμενος ὅπισθεν τῶν ἡμικλειστῶν παραθύρων του, ὁ νεκρὸς φοιτητής Ἀνδρέας Ὀρφανός, ἐνθ' αἱ ἀκτίνες τῆς σελήνης ἐφώτιζον τοὺς θαλωμένους ὀφθαλμοὺς καὶ τὴν ὠχρὰν τοῦ ὄψιν.

✱

Ἀἴφνης ἀμαξὴ ἐσταμάτησεν εἰς ἀποστασίαν τινα ἀπὸ τῆς θύρας. Δὲν ἦτο τοῦτο σῦνθης ἐν τῇ ἀποκέντρῳ ἐκείνῃ συνοικίᾳ διὸ καὶ μετὰ περιεργίης παρατηρῶν, εἶδε γυναῖκα ὑψηλὴν καὶ εὐσταλῆ κατερχομένην ἐκ τῆς ἀμαξῆς καὶ προχωροῦσαν μετὰ δειλίας. Ἀφοῦ ἐξήτασε δύο τρεῖς προηγούμενας θύρας, ἔστη πρὸ τῆς οἰκίας του. Ὁ Ἀνδρέας εἶδε τότε διὰ τῆς ὀπῆς τοῦ κλειθροῦ τὴν γυναῖκα ἐκείνην, εἰσελθοῦσαν εἰς τὸν διάδρομον, κύψασαν πρὸ τῆς ἀπέναντι θύρας τῆς χήρας Κανδύλης καὶ θεῖσαν διὰ τῆς ῥαγάδος λευκὸν τι ἀντικείμενον...

Τίς ἦτο λοιπὸν ἡ γυνὴ αὕτη, ἡ ἀφορητὴ βαίνουσα καὶ φοβουμένη μὴ φωραθῇ; Δὲν τῷ ἦτο ἀπολύτως ἄγνωστος. Κᾶπου τὴν εἶχεν ἰδῆ! Καὶ τί ἐσήμαινεν ἄρα γε τὸ λευκὸν ἀντικείμενον, τὸ μετὰ τόσης προσοχῆς καὶ φόβου τεθὲν ὑπὸ τὴν θύραν τῆς πτωχῆς οἰκογενεῖας;

Ἄκρα τις λευκὴ ὑπερξίνετο· ὁ Ἀνδρέας ἠθέλησε νὰ μάθῃ. Ἦνοιξεν ἀθροῦςως, προχώρησεν ἐνδοιαζὼν δύο τρία βήματα, ἔκυψε καὶ ἀνέσρυν ὑπὸ τὴν θύραν, μικρὸν λευκὸν φάκελλον ἀνεπίγραφον καὶ μόλις συγκεκολλημένον. Τὸν ἔθλιψε, καὶ ἐν τῷ ἔμα ἠνοιγῇ. Ἐθῆκε τοὺς δακτύλους του ἐν αὐτῷ καὶ ἐξήγαγε δύο χαρτονομίσματα τῶν 28 δραχμῶν.

Ἦτο λοιπὸν ἡ χάρις τοῦ ἐλέους, ἥτις εἶχεν ἐπισκεφθῇ, οὕτω μυστηριωδῶς, τὴν πάσχουσαν οἰκογένειαν...

Τότε ἀνεμνήσθη, ὅτι ἡ ὑψηλὴ καὶ ὠραία ἐκείνη δέσποινα ἦτο πλουσία ἀριστοκράτις γνωστὴ ἐν Ἀθήναις οὐχὶ ἐπὶ καταμύσει τῶν βλεφάρων, δι' ἧς νεόπλουτοὶ τινες τοῦ ὄχλου διαγωνίζονται πρὸς τὰ νεογέν-

νητα κυνάρια, ἀλλὰ διὰ τὴν ἀληθῆ εὐγένειαν τοῦ πνεύματος καὶ τῆς καρδίας τῆς.

✱

Ἦτοιμάζετο νὰ ἐπικαθίστη τὸν φάκελλον διὰ τῆς ῥαγάδος, ὅτε... ἡ προαύλιος θύρα ἠνοιγῇ καὶ εἰσέλθουν.

—Καλησπέρα Ἀνδρέα! Ἐτοιμός; Ἐμπρός. Θὰ περάσωμεν καλὰ ἀπόψε. Θὰ δειπνήσωμεν μαζύ, πηγαίνομεν εἰς τοῦ Νίκου, καὶ καταλήγωμεν εἰς τοῦ Θείου μου, ὅπου θὰ κοπῇ ἐπισήμως ἡ βασιλοπότητα. Καὶ ἔπειτα ἂν θέλῃς, κάμνομεν μίαν ἐπιθεώρησιν τῶν καφενειῶν, ὅπου ὁ κόσμος χαρτοπαίζει ὡς τρελλός. Σύμφωνοι ἔ;

—Ὁχι.

—Διατί;

—Δὲν ἔμπορῶ. Ἀφῆστέ με, καὶ μένε, μοὶ ἀπῆντησε συγκεχυμένως. Ἐγὼ ἔφαγον... ἂν θέλεις, ἔρχομαι ἀργότερα καὶ σὰς εὕρισκω. Δὲν ἔχω ὀρεξιν· ἔπειτα ἔχω ἓνα βάρος 'ς τὸ κεφάλι...

—Αὐτὰ νὰ τὰ λέγῃς ἄλλοῦ. Μελαγχολίαις πάλιν; Νὰ σηκωθῇς γρήγορα, διότι μὲ ὅλη μου τὴν πείνα, εἶμαι ἄξιος νὰ μὴν τὸ κουνήσω ἀπ' ἐδῶ ἕως τὸ πρῶτ', ἂν δὲν μὲ συνοδεύσῃς. Ὅριστε διακρίσεις! Δὲν μοῦ τὸ ὑπεσχέθης ἀπὸ τὸ πρῶτ'!

—Εἶνε ἀπόλυτος ἀνάγκη νὰ μείνω· ἔχω μίαν κατεπείγουσαν ἐργασίαν.

—Νὰ διαβάσῃς Φαρμακολογίαν; Δὲν ντρέπεσαι; Σῆκω.

—Ἀδύνατον.

—Μὲ στενοχωρεῖς, Ἀνδρέα. Σοῦ ὀρκίζομαι ὅτι... θὰ ἔλθῃς καὶ ἀμέσως. Ἐμπρός· πάρε τὸ καπέλο καὶ τὸ ἐπικαπῶρι σου.

Τὴν στιγμήν ἐκείνην ἡ θύρα τῆς χήρας Κανδύλης ἠνοιγῇ καὶ μικρὸς παῖς προσῆλθεν.

—Ἡ μητέρα σὰς παρακαλεῖ, κύριε Ἀνδρέα...

—Διὰ τὸ ἐνοίκιον, παιδί μου; Θὰ σὰς τὸ φέρω ἐγὼ αὐριον ἢ τὴν Παρασκευὴν. Μοῦ ἔτυχε κἄτι...

—Ὁχι, κύριε Ἀνδρέα· μοῦ εἶπεν, ἂν θὰ βγῇτε ἔξω ἀπόψε, νὰ μὰς ἀφήσετε τὸ κλειδί σας διὰ νὰ καθαρίσουν μέσα. Τώρα θὰ πλύνουν καὶ ἐδῶ, εἶπε, δεικνύων τὸν διάδρομον.

—Καλὰ, παιδί μου. Τὸ κλειδί θὰ εἶνε εἰς τὴν πόρταν. Εὐχαριστῶ.

—Κρίμα νὰ μὴν ἔχω σήμερον χρήματα νὰ τῆς πληρώσω τὸ ἐνοίκιον. Ἀλήθεια, λήγει τὴν Δευτέραν εἰς τὰς πέντε τοῦ μηνός, ἀλλὰ, μέραις ποῦ εἶνε...

—Θέλεις νὰ σὲ δανείσω; Εὐτυχῶς δὲν εἶνε πολλὰ καὶ ἔμπορῶ.

—Ὁχι. Περιμένω ὀλίγα χρήματα. Ἄλλως τε γνωρίζεις τὴν μανίαν μου. Προτιμῶ νὰ πωλήσω τὸ ἐπικαπῶρι μου παρὰ νὰ δανεισθῶ, ἔστω καὶ ἀπὸ σὲ τὸν μόνον μου φίλον.

—Ὡραία μανία! Δὲν ἐπιμένω. Ἀλλὰ σῆκω λοιπὸν νὰ πηγαίνωμεν. Ἀρνεῖσαι πάλιν; Νὰ τώρα, ἀνοίγουν τὴν ἀπέναντι θύραν, θέλουν νὰ καθαρίσουν καὶ σοῦ τὸ εἶπαν μάλιστα διὰ νὰ ἐννοήσῃς ὅτι πρέπει νὰ φύγῃς. Εἶνε γυναῖκες καὶ ἐννοεῖς ὅτι, δένειμποροῦν νὰ σφουγαρίζουν ἐμπρός σου.

Οὕτω, κατάρθωσα νὰ ἀποσπάσω τὸν

Ἄνδρέαν ἐκ τοῦ δωματίου του, ἐν ᾧ τὸν ἐκράτει ἄγνωστος αἰτία, ὡς ἠνόησα ἐκ τῆς θλίψεως καὶ τῆς ταραχῆς του.

*

Ὁ Ἀνδρέας ἦτο τὸ ἀσχημότερον μέλος τῆς συναναστροφῆς μας, ἥτις ἐν γένει συνέκειτο ἀπὸ ἀσχημῶν κατεχράζτο δὲ ἐπὶ τοσοῦτον τοῦ δικαιοῦματος τούτου, ὅπερ ἡ φύσις ἀπένειμεν εἰς τοὺς ἄνδρας, ὥστε καὶ δι' αὐτοὺς τούτους ἐχρησίμευεν ὡς ὄρος... ἄνευ συγκρίσεως. Δὲν θὰ τὸ ἀνέφερον, ἂν μὴ ἐφοβούμενη ὅτι ἡ ἔλλειψις μικρᾶς τιнос περιγραφῆς τῆς μορφῆς του θὰ ὑπεννόει καὶ αὐτὸν ὥρατον, ὡς ὅλους τοὺς μυθιστορικοὺς ἥρωας. Ἀλλ' ἦτο εὐφυής, χαριτολόγος καὶ γλυκύτατος τὴν φωνήν, τὰ δὲ προτερήματα ταῦτα τὸν καθίσταν εὐάρεστον καὶ ἀγαπητὸν πρὸς τὰς κυρίας.

— Διὰ τί δὲν παίζετε κ. Ἀνδρέα; τὴν ῥα κερδίζει ὁ ἐπόμενός σας. Ἀνεχόμενατε σεῖς.

— Βαρύνονται, κυρία μου, δὲν μὲ ἀρέσουν καὶ τόσο τὰ χαρτί.

— Κύριε Ἀνδρέα, ἐπανελάθεν ἡ παρ' αὐτὸν κατῆμενη, τὰ χρήματα ὅπου κερδίζει ὁ κύριος ἀπὲδω θὰ ἦσαν ἰδικά σας. Τί ἰδιοτροπία! Ἐχάσατε μίαν δραχμὴν καὶ ἀπηλπίσθητε; Δότε μοι γρήγορα πέντε δραχμὰς; Ἰδοὺ καὶ ἐγὼ ἄλλας τόσας. Θὰ γίνωμεν σύντροφοι. Πῶς; Σκέπτεσθε; Ἀρνείσθε!

— Ὅχι, δέχομαι μετὰ χαρᾶς, ἀπήντησε διὰ τόνου διαψεύδοντος τοὺς λόγους του.

— Ἐστράφη καὶ τὸν παρετήρησα ἑκπληκτός. Ἦτο κάτωχρος καὶ ἔσυρε μετ' ὀδύνης σχεδὸν ἐκ τοῦ θυλακίου του, μικρὸν λευκὸν φάκελλον. Ἐν αὐτῷ περιήχοντο δύο χαρτονομίσματα τῶν 28 δραχμῶν. Ἐξήγαγε καὶ ἤλλαξε τὸ ἐν.

— Τί διάβολο! ἐσκεπτόμην. Μοὶ ἔλεγεν ὅτι δὲν εἶχε παρὰ μίαν, τὴν ἀπωλεσθεῖσαν, δραχμὴν. Καὶ ὤφειλε δεκαπέντε εἶνε ἄρα γε φιλόργυρος ἡ...;

Ὁ Λαοικινέας ἐξηκολούθει καὶ οἱ δύο σύντροφοι ἔχασαν ἐννέα δραχμὰς. Εἰς ἐκαστὴν ἀπώλειαν τὸ χροῖμα τοῦ Ἀνδρέου μετεβάλετο καὶ ἐγὼ, ὅστις ἤμην συνηθισμένος εἰς τὴν ἀπείραπτον αὐτοῦ ἐν ταῖς συναναστροφαῖς φαιδρότητα, δὲν ἠδυνάμην νὰ ἐξηγήσω τὴν αἰτίαν.

Ἀλλ' αἴφνης ἤλλαξεν ἡ τύχη.

Οἱ σύντροφοι ἐκέρδησαν ἅπαξ, δῖς, τρεῖς, δεκάκις, εἰκοσάκις. Ἡ σύντροφος συνῆγε τὰ χρήματα, ὁ Ἀνδρέας ἐμειδία. Καὶ ὅτε ἀνεχωρήσαμεν ἐκ τῆς οἰκίας τοῦ Νίκου, ὁ φίλος μου εἶχεν ἐν τοῖς θυλακίοις του καθαρὸν κέρδος ἐκ τοῦ μεριδίου του, δρα. 95.

Εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ θεοῦ μου ὁ Ἀνδρέας, ἄνευ παροτρύνσεων πλέον, μετέσχε τοῦ χαρτοπαιγνίου. Ἐκέρδησεν, ἐκέρδησε καὶ ἐκεῖ.

Μετὰ τὸ μεσονύκτιον, μετέβημεν εἰς τὰ διάφορα κafenεῖα, ὅπου ἡ ἐπιδημικὴ μανία ἦτο εἰς φοβερὰν ἐπίτασιν· ἀληθὴ παραφροσύνην ὁ Ἀνδρέας, παύτως ἐμμανῆς, ἐγὼ θαυμάζων θεατῆς καὶ ἡ τύχη ἀκατάσχετος βοήθης του...

— Καληνύκτα, Ἀνδρέα! Δὲν πιστεύω νὰ ἔχῃς κανὲν παράπονον κατὰ τῆς τύχης. Αὐτοῖς μοὺ λέγεις ἀκριβῶς τὰ κέρδη σου.

— Καληνύκτα. Ἀκριβῶς... ἐπιθύρισε κατ' ἐκὺν τὸν ὁ Ἀνδρέας, χάνω μίαν δραχμὴν!

*

«Κυρία Κανδύλη.
«Ἐπολλέισται; εὐρίσκατε χιλίας διακοσίας ἐξήκοντα δραχμὰς. Σὰς ἀνέκουν ἐξ ὀλοκλήρου καὶ δύνασθε νὰ τὰς διαθέσητε ὅπως κρίνητε καλῆτερον».

Ὁ Ἀνδρέας ἔθηκεν ὅλα τὰ ἐν τοῖς θυλακίοις τοῦ χαρτονομίσματα καὶ τὴν ἀνυπόγραφον ταύτην ἐπιστολὴν ἐντὸς τοῦ γνωστοῦ μας λευκοῦ φακέλλου, ὃν ἐπιμελῶς συνεκόλλησε καὶ ἐπέγραψε. Εἶτα ἐξελθὼν εἰς τὸν διάδρομον, ἔθηκεν αὐτὸν μετὰ προσοχῆς ἀλλὰ καὶ μετὰ δυσχερείας ἕνεκα τοῦ ὄγκου του, ὑπὸ τὴν θύραν τῆς οἰκοδεσποίνης του.

Ἐξῶ εἰς τὴν ὁδόν, ἤκούοντο ἔτι διακεκομμένα τινὰ ἄσματα, βήματα ταχέα, καὶ ἡ ὑπόκωφος βοή τῆς παννυχίζουσας πόλεως. Ἐντὸς δὲ τῆς οἰκίας, βήματα βραδέα ἀντήχουν ἐν τῷ γειτονικῷ δωματίῳ.

Ἐν μέσῳ τῆς γενικῆς χαρᾶς τῆς παρμονῆς τοῦ νέου ἔτους, καθ' ἣν ὅλοι διεσκέδαζον, ἐχόρευον, ἐγέλων, ἔπαιζον, μὴν ἡ δύσμοιρος χήρα δὲν ἠδύνετο νὰ κοιμηθῇ. Ἐσκέπτετο τὸν ἐν τῇ φυλακῇ υἱὸν της...

*

Τὴν ἐπαύριον ὁ Ἀνδρέας ἠγέρθη βραδέως. Τῷ ἐφάνετο, ὅτι ποσῶς δὲν ἐκοιμήθη, τὸσον ἦτο καταπεπονημένος. Καὶ ἐν τούτοις, ματαιῶς προσεπάθει νὰ περισυναγάγῃ τὰς ἀναμνήσεις τῆς χθὲς, αἰτίνες διέφευγον αὐτὸν ὡς σκιαὶ ὀνείρου.

Αἴφνης ἤκουσεν ἔξω εἰς τὸν διάδρομον κραυγὰς χαρμολύνης.

— Παῦλέ μας! Παῦλέ μας! ἔκραζον τὰ τέκνα τῆς χήρας Κανδύλης. Καὶ ἐπήδων καὶ ἐγέλων ὡς τρελλά. Παῦλε μας! ἔλεγεν ἡ δεκαοκταετής ἀδελφὴ του Κατίνια, ἡ μαμὰ ἐξύπνησε πρωί, μὰς ἐφίλησεν ὅλους καὶ μὰς εἶπεν, ὅτι ὁ Θεὸς μὰς ἔστειλεν ἕνα δῶρον διὰ τὴν πρωτοχρονίαν καὶ πηγαίνει νὰ μὰς τὸ φέρῃ. Σὺ ἦσο τὸ δῶρον, Παῦλε μας! προσέθηκα κλαίονσα ἐκ τῆς συγκινήσεως καὶ τῆς χαρᾶς.

Ὁ Ἀνδρέας ἀνεμνήσθη τότε ὅλης τῆς χθεσινῆς ἱστορίας καὶ παρηλθὼν ὡς σκία πρὸ τῆς φαντασίας του, ἡ ὥραία ἐλεήμων, ὁ φάκελλος, ἡ ἐπίσκεψίς μου, τὸ χαρτοπαίγνιον, τὰ κέρδη του καὶ ὁ φάκελλος πάλιν.

— Δόξα σοι ὁ Θεός! ἐπιθύρισε, ἐνῷ δάκρυ εὐδαιμονίας ἐκυλίστο ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν του. Ἰδοὺ καὶ μία περίπτωσις καθ' ἣν ἡ τύχη ἠνοίξε τὰ μύατια της.

Καὶ ἐν τούτοις δὲν τὰ ἠνοίξε δι' αὐτόν, διότι μετὰ τινος ἡμέρας ἐπώλησε τὸ ἐπανωφύριόν του, διὰ νὰ πληρώσῃ τὰς δεκαπέντε δραχμὰς τοῦ ἐνοικίου του.

B.

Ἐδῶ θὰ ἐτελείωνε βεβαίως ἡ ἱστορία τοῦ φίλου μου Ἀνδρέα, ἐὰν αἱ ἀναγνωστρίαι μου δὲν εἶχον τὴν δικαίαν ἀπαίτησιν, νὰ ἴδωσι καὶ ἕνα ἔρωτα τοῦλάχιστον, ἀφοῦ οὐδὲ μονομαχίας οὐδὲ φόνους φοβεροὺς περιεῖχεν ἡ διήγησίς μου.

Λοιπὸν ἔπεται συνέχεια.

Ὅτε μοὶ διηγήθη ταῦτα, — μετὰ τριετίαν ἀκριβῶς — ὁ ἰατρός κ. Ἀνδρέας Ὀρφανός, ἦτο ἐρωτευμένος.

— Ὑπάρχει βεβαίως, μοὶ ἔλεγε, μυστηριώδης τις εἰμαρμένη, ἥτις ὁδηγεῖ τὸν ἄνθρωπον διὰ παραδόξου ἀλληλουχίας συμβεβηκότων εἰς ὀρισμένον τι τέρας. Μετὰ

τὴν εὐεργεσίαν ἣν ὁ Θεὸς ἀπένειμε, δι' ἐμοῦ εἰς τὴν ἀτυχῆ ἐκείνην οἰκογένειαν, νομίζεις ὅτι ἠσθάνομην χαρὰν ἐγὼ; Ὅχι. Ἀνεξήγητοι τύψεις ἐδάφυνον τὴν συνείδησίν μου. Ἐνόμιζον ὅτι ἤμην ἔνοχος πρὸς αὐτὴν καὶ ἀνάξιος τῶν εὐλογιῶν της. Ἐπρεπε νὰ ὑποκλέψω τὸ μυστικὸν τῆς ἐλεημοσύνης; Ἐπρεπε νὰ διακυβεύσω τὸ ἱερὸν ἐκεῖνο χρῆμα εἰς τὸ χαρτοπαίγνιον; Ἀληθῶς, εἶχον σκοπὸν καὶ ἐν ἔχοντι νὰ τ' ἀποδώσω, ἀλλὰ... δὲν εἶμαι ἔκτοτε ὅπως ἔπρεπε νὰ εἶμαι. Ὅταν βλέπω ἰδίως τὴν Κατίναν, τότε ταράσσομαι περισσότερον. Μοὶ μειδιᾷ χαιρετῶσα με καὶ τότε... αἰσθάνομαι ἐν ἐμοὶ μίαν γλυκυτάτην ἀνακούφισιν... ἥτις...

— Προέρχεται ἐξ ἔρωτος! Μὲ ἰσότητες μὲ τὰ ἑλληνικά σου! Δὲν μοὺ λέγεις, ἀδελφέ, ὅτι εἰσαί ἐρωτευμένος ἢ νομίζεις ὅτι δὲν τὸ γνωρίζω ἐδῶ καὶ ἐξ μῆνης; Τί πηγαίνει, ἰατρός ἄνθρωπος, καὶ τριγυρίζεις τὴν οἰκίαν της;

— Σὲ βεβαίως, ὅτι δὲν τὸ κάμνω δι' αὐτό.

— Τὸ πιστεύω. Ἀλλὰ σοῦ ἀρέσει ἢ ὄχι; Ναι. Λοιπὸν πάρε την ἀσχημὰνθρωπε! ὁ Παῦλος κερδίζει τώρα δὲν θὰ ἔχῃς πολλὰ βάρη. Ἐπειτα, εἶνε κορίτσι χαριτωμένο.

— Ἐχεις δίκαιον. θὰ σκεφθῶ. Μοὶ εἶπεν ἀναχωρῶν.

*

Μετὰ μεσημβρίαν ἐώρταξεν ἡ πόλις τὴν παρμονὴν τοῦ νέου ἔτους 1884 καὶ μυριάδες ἀνθρώπων ἐπήγαγον καὶ ἤρχοντο ἐν τῇ Ἑρμικῇ ὁδῷ.

Μόνος ὁ Ἀνδρέας ἔλειπε· διότι οὗτος ὑπολογίσας ὅλα τὰ μεδιόματα, ὅσα κατὰ καιροὺς τῷ ἀπέτεινε ἡ Κατίνια, ἐπέστη τέλος πάντων ὅτι, ὄχι μόνον αὐτὸς τὴν ἐλάτρευεν, ἀλλὰ καὶ ἐκείνη τὸν ἠγάπα.

Τῇ ἔγραψε τότε θερμωτάτην καὶ περιπεπλησμένην ἐπιστολήν, ἐρωτῶν αὐτὴν ἂν ἦτο ἐλευθέρη καὶ ἂν ἔπρεπε νὰ ἐλπίζῃ ὅτι θὰ τὴν ὀνομάσῃ σύζυγόν του.

Ἡ ἀπάντησις δὲν ἐβράδυνε: «Ἐλθετε αὐριον νὰ μὰς εὐχρηθῇτε διὰ τὸ νέον ἔτος· τῷ ἀπήντησεν ἡ Κατίνια. Ὁ Ἀνδρέας τὴν εὖρε καὶ πῶς παρὰ δόξον· ἀλλὰ τὴν ἐπαύριον μετέβη εἰς ἐπίσκεψιν τῆς οἰκογενεῖας Κανδύλης.

Οὐδεὶς ξένος ἦτο ἐκεῖ. Ἡ μήτηρ, ὁ Παῦλος, ἡ Κατίνια καὶ τὰ μικρά, τὸν ἀνέμενον.

— Κύριε Ἀνδρέα, τῷ εἶπε δεξιουμένη αὐτόν, ἡ χήρα Κανδύλη, σὰς ὀφείλομεν ἕν δῶρον τῆς Πρωτοχρονιάς. Ἰδῆτε τὴν χθεσινὴν σας ἐπιστολήν καὶ ἰδῆτε μίαν ἀλλήν, ἥτις πρὸ τριετίας ἔσωσε τὸν υἱόν μου ἐκ τῆς φυλακῆς· ἔχουσι τὸ αὐτὸ γράψιμον. Τὸ δῶρον τὸ ὅποιον θὰ σας κάμωμεν εἶνε ἡ ἀγάπη, ἡ εὐγνωμοσύνη ὅλων μας...

— Καὶ ἡ Κατίνια! προσέθηκεν ὁ Ἀνδρέας, ἀσπαζόμενος τὴν χεῖρα τῆς μητρὸς καὶ ἀτενίζων ἐν δάκρυς πρὸς τὴν θυγατέρα.

*

Τὴν λύσιν τοῦ οἰκογενειακοῦ τούτου δράματος, ἀντιγράφωμεν ἐκ τιнос παρελθόντος φύλλου πρωϊνῆς ἐφημερίδος:

«Ἐτελέσθησαν χθὲς οἱ γάμοι τοῦ ἱατροῦ κ. Ἀνδρέα Ὀρφανοῦ, μετὰ τῆς δεσποινίδος Κατίνας Κανδύλης. Παράνυμφος ἦν ὁ κ.

ΙΩΑΝΝΗΣ Μ. ΔΑΜΒΕΡΓΗΣ.